

אללא הוא עכבר???

דוד אלמן

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

בימים אלה אנו חווים חוויות לא הכי סמפטיות, בלשון המעטה. מן הסתם בוודאי תשמעו על כך בין אם מעל דפי עיתון זה, באתר הקיבוץ, על המדרכות או בכל דרך אחרת. בעיתון היום ישנם 4-5 כתבות הנוגעות בקצה הקרחון של הנושא.

לעומת זאת הפינות הקבועות לא תפגענה מהאמור לעיל כך שאת פינת "לכל יישוב יש שם" ופינת "הצ'ופצ'יק של הקומקום" תוכלו לראות כאן גם השבוע. מובן מאליו שגם מקומה של פינת הנוסטלגיה לא תעדר.

מישהו העיר שלא נאה לעורך העיתון לנצל את העיתון כבמה אישית. אוכל רק לאמר שזהו בדיוק (!!)) מהותו של העיתון כאשר עורך העיתון הוא גם אחד מהקוראים והכותבים אליו. במידה ורוב הכתבות שם הן שלי, זוהי תוצאה של חוסר כתיבה של אחרים.

הרי הוזהרתם מספר פעמים, והעיתון יצא גם אם אכתוב את כולו לבדי!!!
למי שעדיין לא הבין: זהו רמז דק בעובי שק!!!

עורך העיתון לא ינצל לרעה את עמדתו כדי לצנזר או לשנות מאמרים של אלה שדעתם אינה מקובלת עליו. יתרה מכך, לרוב אני מקפיד להשיב לכותב כלשהו רק שבוע לאחר קריאת המאמר, וזאת כדי לא לנצל את היתרון שיש לי בקריאת המאמרים לפני פרסומם.

כן, נכון. יש יוצאים מן הכלל. אבל הרי כולנו יוצאים מן הכלל..... טוב, חוץ מהיוצאים מן הכלל....

דוד אלמן - שלא מצליח להיות אנונימי

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

כל הקשור לקונפליקטים, מזויינים בעיקר

לאור (חושך?) מה שקורה אצל שכנתינו, סוריה

אומרים שרובים הורגים אנשים. אנשים הורגים אנשים אבל רובים בהחלט עוזרים.

אם היינו צריכים לאכול את מה שאנחנו הורגים, לא היו יותר מלחמות.

יבוא יום שיכריזו על מלחמה ואף אחד לא יגיע

איראני מתון זה אחד שנגמרה לו התחמושת

אם המלחמות ירדו ב 100%, זה עדיין יהיה פי 50 ממה שצריך להיות

"בחאלב שבסוריה המלחמה לא אנושית" - כיצד בדיוק מנהלים מלחמה אנושית?

אנחנו נשיג שלום אפילו אם נצטרך להלחם עבור זה.

זמן לא טוב להתחיל משפחה זה 18 שנה לפני מלחמה

אני מוכן להרוג מישהו עבור פרס נובל לשלום

לכל הרוצחים, קצת סבלנות, כולם ימותו בסופו של דבר

אני? בצעתי עבירה?? סה"כ פעלתי נגד החוק

מי שחי על חרבו יירה על ידי אלה שלא.....

המוות משרה אוירה לא כל כך טובה על מלחמות

מחקר מעלה שמי שנועל סנדלים הורג פחות אנשים

וגר זאב עם כבש, אלא שהכבש לא יישן כל כך טוב

משוגע אחד בא אלי בריצה עם סכין גדולה.

לא דאגתי כי הסכין הייתה מרוחה לגמרי בחמאת בוטנים.

בזאב אטמן ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

קם בבוקר וגרר עצמו בלאות מהמיטה. התאמץ לשמוע את געיית הפרות עד שנזכר שאין כבר פרות, כבר קרוב לשישים שנים שאין פרות.

הסיט את הוילון הקרוע וראה שוב, כבכל בוקר, את החלון השבור ואת התריס המעוקם. מבעד לחלון קרסו בעייפות הבניינים החרבים שהזכירו לו את השריפה, שפעם סיפרו לו עליה הזקנים, שכילתה את כל קיבוץ בית אורן בשריפת הכרמל הגדולה לפני מאה שנה. נו טוב פעם הייתי צעיר, אמר לעצמו בערגה אבל לא הצליח להרגיש צעיר, רק זכר במעומעם ויכוחים סוערים שפרצו פה פעם על כל מיני דברים.

הוא לא כל כך זכר עכשיו על מה בעצם הייתה כל המהומה, על מה נלחמו פה כל כך בציפורניים שלופות ועורקים מתפקעים ברקות. בלאו הכי לא נשאר כלום, מלבדי, גנח לעצמו ומתוך חזהו כמו נקרע געגוע לימים בהם היה פה "קיבוץ" ובו הילכו ועבדו וחלמו ולחמו אנשים שהיו כאן לצידו ואינם עוד.

נזכר איך פעם בילדותו סיפר לו סבא שלו על מנהג מוזר שהיה נוהג פעם בקיבוצים ולפיו ישנו הילדים כולם ביחד בבית שנקרא "בית ילדים". ילדים, כן פעם היו כאן גם ילדים, נזכר, ילדים שרצו בשבילים ומילאו בהמולה רועשת את המדרכות שעכשיו הן סדוקות ולא מובילות עוד לשום מקום שלם.

שוב שמע, כמו כאב רפאים ישן, את געיית הפרות והביט לכיוון הרפת וראה את השדות הריקים מבעד לחלל השקוף שפעם ניצבה בו רפת גדולה ומלאה בפרות עבות בשר. בהתחלה היו אלה החברים שחלבו אותן ואחר-כך באו המתנדבים, אחר-כך הגיעו תאילנדים, ולבסוף נעלמו התאילנדים והפרות נמכרו כולן לפני שישים שנים למדינה הפלסטינית שקמה בסופו של דבר לאחר מלחמת עשרים השנים הנוראה.

אולי אצא החוצה לסיבוב, ניסה להלהיב את עצמו לצאת. ובאמת בסופו של דבר הצליח לזחול החוצה בכוחותיו האחרונים ולהתמוטט אל המדרכה השבורה. לאט התרומם כשהוא מושך עצמו למעלה בעזרת עמוד החשמל שפעם ניצב זקוף והאיר באור גדול את הכניסה ועכשיו עמד מעוקם וכבר ללא חוטי חשמל ופנס.

הצליח להזדקף כמעט לכל מלוא קומתו הכפופה, השיט את מבטיו על המקום החרב מקצה האופק ועד קצהו וגנח: אחרון... הקיבוצניק האחרון בעולם... אין עוד מלבדי... אין... וכך עמד לו שם כשהוא נשען בקושי על העמוד העקום והמשיך לצרוח אל הריק הגדול שהקיף אותו בכל כוחותיו ההולכים ואוזלים:

אין עוד מלבדי... אין... הקיבוצניק האחרון בעולם... אין עוד מלבדי... אין.

כיוון שהיה מי שהיה שהשתמש בביטויים מבית המשפט האמריקאי, הרשו לי להיתלות באילנות גבוהים... בדמות הנשיא האמריקני אברהם לינקולן שאמר ואני מצטט: **אפשר לשקר לחלק מהאנשים כול הזמן, אפשר לשקר לכול האנשים חלק מהזמן, אבל אי אפשר לשקר לכולם כול הזמן!**

ואני שואל את רוי שפנה אליי "אישית" כחבר כפר הנשיא: נו באמת... מילא שברור שאתה אמנם חתום על הפנייה המדוברת אבל ברור באותה מידה שלא אתה זה שכתב וניסח את הכתוב... אבל זה כמובן אינו לב העניין... יפה גם - ובאמת הגיע הזמן - שאפילו בחדר האטום (תרתי משמע) מתחילה לחלחל ההבנה שחייבים לשתף את הקהילה. **שקיפות** היא מילת מפתח בכול מנהל תקין ובריא ככלל ובקהילת קיבוצית כמו שלנו בפרט. **שקיפות** אינה מילה גסה!

נו באמת... איך אפשר להאמין למשפט: "שקלנו את כל האפשרויות, התייעצנו עם מספר גורמים, והגענו למסקנה הבלתי נמנעת שאין דרך אחרת."

מה עם האפשרות הפשוטה, (כמו ששאלה בתמיהה (ובתמימות) חוה מההרחבה, לזמן את דורית לפגישה דיסקרטית ולעמת (מלשון עימות) ולאמת (מלשון אמת) אותה עם הממצאים? ללא הלבנת פניה לפני משפחתה ברבים וללא ריצה להליכים משפטיים חפוזים (על העלויות נדבר בהמשך). אין לי ספק שדורית הייתה מצליחה לתת הסברים מנומקים ומסודרים כפי שהציגה בפני שופטת בית משפט השלום בצפת והביאה גם את ההנהלה ונציגיה המשפטיים להסכים לקביעה **שאינ חוסרים בקופת הקיבוץ!** ואיך זה שהגזבר (תמיר.ש) לאורך שנים ארוכות והמנכ"ל לאורך שנים ארוכות (ברוך כ.כ.) לא יודעים שהקיבוץ מנהל חשבונות ביותר מבנק אחד???

נו באמת... והחוקר הנכבד (והיקר) האם טעה, התרשל בתפקידו או שמא (לא עלינו...) הוטעה...

ומי הם כול אותם גורמים איתם נועצתם בנושא (וכמה עלה הייעוץ אבל על העלויות נדבר כאמור בהמשך) שאף אחד מהם לא חשב על האפשרות הזאת?? אז מה לספר לנו על חיפוש של דרכים יצירתיות לחיסכון במשאבי מזומנים וזמן...

נעבור הלאה: "הרי היו כמה החודשים של שקט שכול אחד הלך לדרכו..." נו באמת... הרי חקירה כזו מתבצעת לאורך חודשים בהם גורמים שונים (ולא מטעם עצמם.. אלא בתשלום מטעם ההנהלה (עלויות – זוכרים), עקבו אחרי דורית הציקו לה וניסו להכשילה במקומות עבודה אליהם ניסתה להתקבל...

(עבירה אתית עם לא פלילית בפני עצמה מבחינת זכות האדם להתפרנס בכבוד... כולל בקיבוץ רביד שם היא מועסקת כיום במקצועה וזוכה לאימון מלא למרות מאמצים נילוזים אלו).

החל מיום המחרת של עזיבתה את הנהלת חשבוהות לאחר 27 שנים כולל החלפת מעוללים ומניעת כניסה, בשעה שלמיקי בעלה במקום עבודתו במעגן מיכאל נאמר שהנהח"ש בכפר הנשיא בניהולה של דורית היא דוגמא למצוינות בתנועה הקיבוצית...

איך לא הוצעה למשפחה חייט המורחבת -דורית ו3- משפחות הבנים עזרה נפשית /סוציאלית /משפטית והתענינות רציפה בשלומם הנפשי רגשי- לעומת העיכולים הגורפים שהוטלו על כולם אפילו על אימו האלמנה של מיקי בת ה- 82 ? - אכן התחשבות והתנהגות מופתיים...

יפה גם חיבוק הדוב (לדעתי) למנכ"ל החדש אלי בן עמי שאין לחשוד בו בתמימות.

הוא הרי לא עבד עם דורית יום אחד, לא נפגש או דיבר איתה מעולם. לכן בבוא העת לא יוכל לטעון שהוא בבחינת **תינוק שנשבה** אלא שותף מלא ובכיר לכול ההחלטות.

ברוכים הבאים לצוות העובדים החדש בהנהלת חשבונות באמת כול הכבוד שצוות בכיר כזה של ארבעה אנשים עושה את העבודה של דורית ושאלה... האם לא הגיע הזמן לספר (לגלות) כמה עולה לננו התענוג והנה כמה שאלות לגבי העלויות השונות:

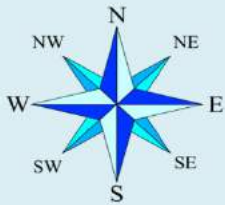
כמה עלתה החקירה(בדיקה) עד כה?
כמה עלה ההייצוג המשפטי?

האם נלקחו ומהיכן רזרבות לעלויות עתידיות לאור האפשרות להפסד במשפט ולתביעות שכנגד העלולות לעמוד בפני קהילת כפר הנשיא?
השאלות הן רבות וכבדות. אני מוותר על תשובה "אישית" לטובת תשובות אמיונות וכנות לקהילת כפר הנשיא.

כמובן שאין מי רוצה ומעוניין יותר מדורית ומשפחתה לצאת **נקי** בבית המשפט **מכול אשמה**. אני רק פונה ומבקש מכם לשחרר את קהילת וקופת כפר הנשיא מכול אחריות ועלויות נוספות למה שבעיני לפחות (וכנראה לא רק אצלי) יתברר כפארסה מיותרת בלשון המעטה ולו כדי ולהאמין לכתוב שלא הייתה פה עלילה רדיפה וכוונת זדון...

היכן לעזאזל, כוכב הצפון!?

(הקיבוץ כאלגוריה) / דוד אלמן

אי שם בעבר, בנקודה בה מתממש הביטוי "היה היה..." של כל סיפור, קמו אנשים ובנו ספינה. ספינה פשוטה ללא מוצרים מיותרים. הספינה, טובה וחזקה היתה, עם מנוע חזק, תורן ומפרש, ומשוטים לכל מקרה שלא יהיה.

צוות הספינה היה טירון למדי בהשטת ספינות, והמנוע היה כבה מדי פעם. אך הספינה היתה בנויה היטב ולכן המשיכה עם התאוצה גם לאחר שכבה המנוע. לעת הצורך היו מעלים מפרש, וממשיכים לנוע בעזרת הרוח, שנשבה בנדיבות רבה באותם הימים. גם הכוון היה די ברור לכולם. כל מה שהיה נדרש זה להביט למעלה ולהעזר בגרמי השמים, השמש ביום והירח והכוכבים בלילה ולעולם לא הייתה בעיה של ניווט.

עם הזמן נוצרו קשרים רומנטיים כיאה לאנשים בריאים בגוף ובנפש, והדור השני החל מופיע על בימת ההיסטוריה. כיוון שכך יועד חלק מהצוות לטפל בצאצאים החמודים – שהרי לשם כך נועד המסע הזה! נוצרה אווירה טובה של אנרגיה, ביטחון ואמון בצוות זה בזה וביטחון ברוח שתוביל בכיוון הנכון.

אך הצוות – בני אדם היו ולא מלאכי שמיים. רגשות זרים השתרבבו לרוח הראשונית. ההדדיות, ההתחשבות והסובלנות אפשרו גם זאת, ורגשות אלה הוכנסו לאחר כבוד למקומם המתאים ברוח הכללית.

בנקודות שונות במסע הארוך, עלו וירדו אנשים אך הצוות הבסיסי נשאר שלם חזק ויציב. מי שעלה והצטרף למסע, התקבל בדרך כלל בברכה וזרועות פתוחות. מי שירד מהספינה, נשלח לדרכו באיחולי הצלחה מהלב ללא שמירת טינה כלשהי.

עם חלוף העיתים, אזל הדלק וצוות הספינה נאלץ להיעזר ברוחות השמיים. הרוחות נחלשו אף הן, ולצוות נותרו המשוטים בלבד להמשך המסע. שיוט בעזרת משוטים דורש עבודת צוות. הנכונות הייתה, אך המיומנות של עבודה מתואמת הלכה ודעכה.

החורף ירד ועננים כיסו את השמיים ואת כוכבי הניווט. הרוח, מקור האנרגיה היחיד שנותר, היה משנה כוון ועוצמה מדי רגע - דבר שגרם לאיבוד כיוון כללי של הספינה. הוחלט לקחת את העניינים לידיים ולא לסמוך יותר על הרוח הבלתי יציבה. כלומר, מעתה תנוע הספינה בעזרת המשוטים בלבד, שבהם עדיין הייתה לצוות שליטה כלשהי.

(המשך.....)

(.....המשך)

יותר ויותר אנשי צוות החלו נוטשים את הספינה, שנחשבה עבור רבים כטובעת. הצוות המצומצם שנותר לא ממש הסתדר עם המשוטים ועם עודף המים שהיו צריכים לשאוב כל העת. היו גם כאלה שהעדיפו להתכנס בתאם הקטן בתוככי הספינה ולהתעלם מכל התלאות.

הצוות ניסה דרכים רבות לתקן את המצב, והחלו לזרוק החוצה חפצים, שעד אז נחשבו ל"פרה קדושה". אט אט החלה הספינה לעלות על פני המים והצוות יכול היה סוף-סוף לנשום לרווחה. והנה החלו להתקבל בקשות ודרישות מאותם שנשטשו את הספינה, לקבל חזרה את חלקם בה, ובעיקר את תאי המגורים בהם גרו בעבר. צוות הספינה נכנס לדילמה קשה, שהרי מצד אחד אין כל כך הרבה תאים בספינה אך מצד אחר זוכרים להם את חסד נעוריהם. מה עושים? מה עושים?

הדיונים הפכו במהרה לחלוקי דעות קשים והיוו סכנה של ממש לשלמות הצוות. רוב הדורשים הבינו את הדילמה ולא הכבידו יתר על המידה בדרישותיהם, אך היו גם כאלה שעמדו על כך לקבל את "מה שמגיע להם" ואף איימו בעתירה לערכאות המשפט.

הוויכוח הלך, גדל והתעצם, וכמעט כולם היו כה טרודים בו עד שמצבה של הספינה נשכח מליבם.

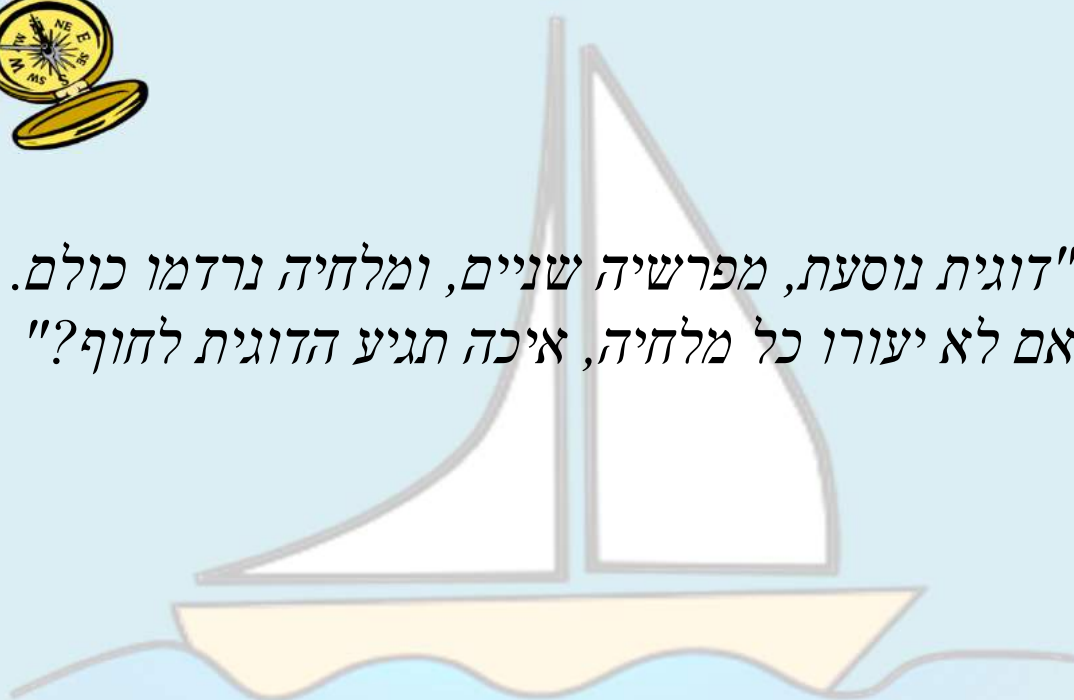
הספינה החלה לחוג על מקומה במעגלים וללא כוון. מדי פעם היה מתפנה מישהו מהוויכוחים, ועולה לסיפון כדי לראות היכן נמצאת הספינה, אבל עננים כבדים כיסו את פני השמיים וכל אשר נותר לעשות היה לזעוק:

"היכן לעזאזל, כוכב הצפון?!?!"

מעניין, שאיש לא טרח לבדוק מה עם "כוכב הצפון הפנימי" .....

"דוגית נוסעת, מפרשיה שניים, ומלחיה נרדמו כולם.
אם לא יעורו כל מלחיה, איכה תגיע הדוגית לחוף?"

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

מפגש פסגה...

ברוכים הבאים לכול משתתפי ומשתתפות המחזה
מפגש הפסגה המגלומני של ניבזות ונבזה...
התפאורה מושלמת, הקהל מסוקרן דרוך ומוכן
הטקסט שנון ומופרך... מעשה ידי "אמן"
בבחינת: מה שלא עשה השכל - לא יעשה גם הזמן...
האם ומתי יוסרו המסכות המסתירות את האמת תחתן...

ליאון ראסל* שאף הוא נפרד לצערי הגדול מעולמנו במהלך השנה
כתב שיר נפלא על "נשף המסכות" של חיינו במרירות עדינה...
...to understand the reasons
that we carry on this way
we're lost in a masquerade...

ובתרגום חופשי: איך והאם ניתן להבין את מכלול הסיבות
בה ממשיכים אנו לפסוע בדרך האובדת של נשף מסיכות...

אך אצלנו - משום מה - עולם כמנהגו נוהג
"הגיבור" הרע באצבע משולשת לכולם בפרצוף לועג...
במפגן וירטואוזי מרשים של שרירי הסרעפת והלשון
צביעות נונשלנטית שלאחריה קשה ללכת לישון...
משולבת במוניטין מוגזם וביהירות רבת שנים
שתכליתה אחת: 'האדרת האני' ולזולתי: הלבנת פנים...

זחיחות דעת האומרת בחוצפה: - אני ואפסי עוד...
ואתם רבותיי הילידים - לצלילי חלילי תמשיכו לרקוד
השאלה מבחינתכם אינה האם להיות או להיות??
הדילמה שלי
כי אני זה כאן הקובע את הטון ואת המנגינה
ואין לי דרך להסביר לכם זאת בצורה יותר עדינה...

המוכתר שהוא גם רופא האליל של הכפר אמר את דברו!
השבת המבוהל ספק כפיו בייאוש ופנה איש איש לדרכו...
בהשלמת גורל אילמת שהתרגלה לקבל בהכנעה את הדין
ללא שם זהות ופנים - מי יכול היה לכך להאמין...

אבי רוזנקרץ

לכל ישוב יש שם

החומר מובא בעיקר מ-"כוון חדש" - עלון וותיקי הגליל
עם המון תודה לאראלה מיראון האחראית לפינה זו

כפר סאלד

כפר סאלד הוא קיבוץ באצבע הגליל, על מורדות הגולן בשולי עמק החולה. ממזרח לקרית שמונה, בתחום המועצה האזורית הגליל העליון. הקיבוץ נקרא על שם הנרייטה סאלד, "אם עליית הנוער". השם "סאלד" (נהגה: סלד) הוא על פי הכתיב שהיה מקובל בעת הקמתו, בהתאם להגייה האשכנזית.

מייסדי הקיבוץ היו עולים מהונגריה, גרמניה וטרנסילבניה, שהתיישבו בשנת 1934 בחצרות איכרים בגדרה. בשנת 1935 עברו למחנה שמוקם כקילומטר וחצי מדרום למושבה. המקום כונה בשם מייסדיו "שער הנגב". בתאריך 15/8/1937 הועלה היישוב על הקרקע על ידי חברי הגרעין המיישב, במסגרת יישובי "חומה ומגדל". בנקודה שבה הוקם מאוחר יותר קיבוץ "חפץ חיים" ונקרא "כפר סאלד. אולם בשל קשיים בהספקת מים ליישוב, ננטשה הנקודה וחבריה שבו למחנה "שער הנגב" שמדרון לגדרה.

במשך שנים אחדות התלבטו חברי הקיבוץ בין הצעות שונות למיקום יישוב הקבע שלהם. בהן, בין השאר אדמות הוג' (לימים קיבוץ דורות) ונקודות אחרות בדרום. בראשית שנות ה-40 הובטחו להם אדמות נעמה שבעמק החולה, אולם בעקבות לחצים מצד הנהגת תנועת נצ"ח על מזכירות הקיבוץ המאוחד, ניתנו הקרקעות ל-"קיבוץ האנגלו-בלטי" של תנועה זו. לימים כפר בלום. לבסוף, בתאריך 13/11/1942 עלו על הקרקע בנקודת הקבע בגליל, בשולי המורדות המערביים של רמת הגולן, במרחק כ-300 מטרים בלבד מגבול סוריה. הקרקעות שנמסרו לקיבוץ היו משובצות אבני בזלת ובמשך עשרות שנים עסקו החברים בסיקול האבנים מהשדות, כשכל חריש העלה אבנים חדשות אל פני השטח.

ב-9/1/1949 הותקף הקיבוץ מכיוון הגולן על ידי כוח ערבי גדול, במה שנחשב להתקפה הערבית הראשונה על יישוב מבודד במלחמת העצמאות, והראשונה שבאה מעבר לגבול. הצבא הבריטי הוזעק למקום וסייע בהדיפת ההתקפה. בקרב נהרגו חברי הקיבוץ איש "ההגנה", ועשרים וארבעה לוחמים ערבים.

בשנת 1952 עבר הקיבוץ משבר, כאשר במהלך הפילוג בקיבוץ המאוחד עזבו אותו כמחצית מחבריו, שמרביתם עברו לגבעת חיים איחוד

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

על סיפון הטיטניק...

בשעה שעל סיפון הטיטאניק נמשכת ברוב עם והדר ההילולה
הקברניט וצוות המלחים הנינוח מארגנים כבר לעצמם חגורות הצלה
להם ברור שתביעת ענק זדונית במערכה הראשונה!
מרמזת בביטחה על טביעה כללית במערכה האחרונה...

במטבח האוניה העומדת לשקוע עומלים על מנת הקינוח
הקברניט וקצין המכונות עם רב-הטבחים מנהלים ויכוח
האם? מתי? ואיך לסועדים להגיש את החשבון...
האם זה 'כולל שירות' או כרגיל על חשבון הברון...

אפילו שבעין בלתי מזויינת כבר ניתן לחזות בקרחון
הקברניטים בגישה כמעט עויינת ממשיכים להצהיר בבטחון
המסלול - הם אומרים - נבחן ונבדק על ידינו ממש בקפידה
וכול הצעה לסטות ממנו כהוא זה - אינו יותר מנסיון הפחדה...

מרוב ויכוחים - התבשיל "הפיקנטי" כבר הוקדח!
טבח הגון וישר היה מורה להשליכו מיד לפח!!!
אך אוי ואבוי הושקעו ברקיחתו מצרכים יקרי ערך
הקופה התרוקנה זה מכבר, ולא נותרה צידה אחרת לדרך...

אניית הפאר שטה וההתנגשות הקטלנית כבר בלתי נמנעת...
מה יעלה בגורל הנוסעים הרבים על סיפונה, אין כרגע לדעת
במצולות האוקיינוס אור השמש דליל והחמצן שם די מועט
לטובעים אין מי שיכול לעזור - לקברניטים הזחוחים - ממש לא איכפת...

הלו, זה רדיו?

הצ'ופצ'יק של הקומקום או, כיצד מכנים בעברית

"פְּלִסְטִינָה" = "טִינִית" 🧐

טינית היא חומר פלסטי המשמש לעבודות פּיּוּר, בעיקר של ילדים, והוא עשוי חרסית מעורבת בשמן או בשעווה. השם טינית נגזר מן המילה טין (Clay).

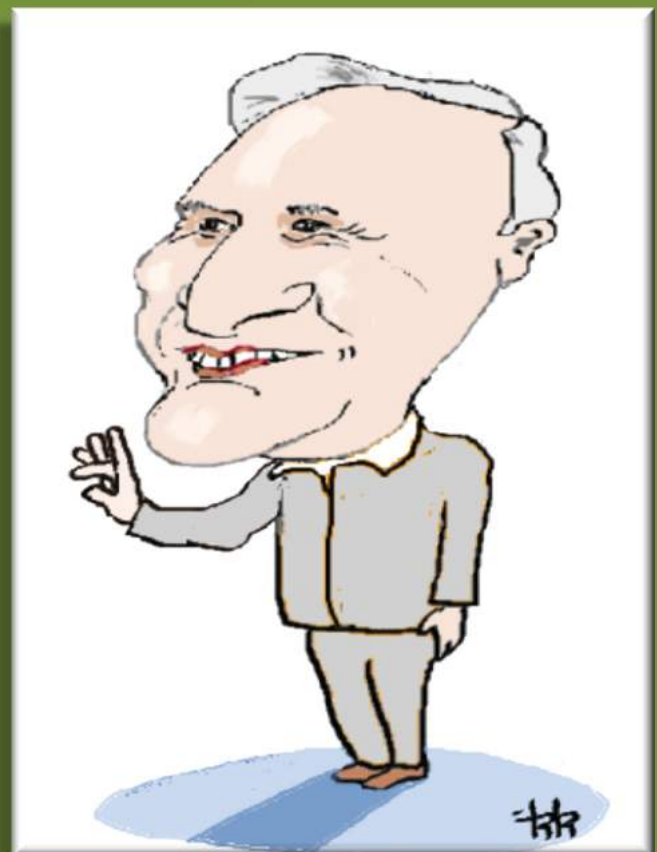
"טוּסוֹטֶר" = "מְצָנִים"

מצנם הוא מכשיר לקליית לחם. בעבר התנגדו באקדמיה למילה מצנם וקבעו במקומה מְקָלָה, שכן המכשיר אינו עושה צנימים אלא קוֹלָה לחם. ואולם המילה מצנם התפשטה בציבור, ובשנת תשע"ה (2014) החליטה האקדמיה לקבל אותה. ראו גם טוסט - לחם קלוי.

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

החבר'ה האלה לא בדיוק נולדו אתמול
מכירים את אוסף ה-B.B.M האלה?

ואלה בכלל.....
מזהים את אחד מעורכי "כל סוטה" המקוריים?

